

man end har om Gendarmeriprovisoriet, og hvilken Mening man end har om andre Provisorier, saa vil dog den Tid komme, da det vil være nødvendigt, at man maa tage Emnerne i disse provisoriske Love op til Forhandling, det vil vistnok blive ganske uundgaaeligt. Saa længe man altsaa slet ikke under nogenjomhelst Form vil indlade sig paa at forhandle om Emner, som de provisoriske Love angaa, ja, saa maa man ogsaa erkjende, at man staar meget langt fra, at man vil i nogenjomhelst Maade medvirke til at komme ud af de provisoriske Tilstande; Meningen maa da være den, at man sætter Pris paa at blive i dem. Og nu maa jeg sige, at en Form, hvorunder man nemmere og lettere kan komme ud deraf end ved at vedtage dette Lovforslag, kan jeg ikke tænke mig. Man vilde være i Stand til at behandle Realiteten af Sagen, uden at behøve at nævne Gendarmene med et eneste Ord, naar man da havde en god Billie, og naar denne Sag var kommen i Udvalg og var bleven behandlet efter sit Indhold, vilde der være rig Veilighed til muligen i Tiden, hvis noget Saadant var fornødent, at fastholde en hvilkenjomhelst formel Stilling, man vilde, til selve Gendarmeriprovisoriet og rimeligvis ogsaa til derved at opnaa, hvad man synes at sætte Pris paa, at faae Lov til formelt at slaa det ihjel. Det er kun det, jeg vil fremhæve, at en mere læmpelig Form for det ærede Flertal til at medvirke til, at denne Sag kan komme ud af Verden, kan ikke tænkes. Endelig maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det jo dog ikke er aldeles afsjort, at der nogenstunde oftere bliver budt en saadan læmpelig Form til at komme derover (Afskydelse) ja, jeg kan jo ikke vide om den nogenstunde mere bliver budt, men det forekommer mig, at Folgen af, at dette Thing ikke vil behandle dette Forslag nu, let vil blive den, at Gendarmeriprovisoriet bliver staaende ved Magt, og at det vil arbejde sig længere og længere ind, saa at Vanskelighederne ville stige saaledes, at man ikke en Gang vil kunne komme til en Ordning med det ærede Folkethings Samtykke. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at selv om man kunde tænke sig den Mulighed, at Regjeringen vilde ophæve Gendarmiprovisoriet, vilde det være en temmelig vanskelig Sag at gjøre det, thi det er i den Grad ledet ind i den daglige Polititjeneste, at mange Politimestre ikke vilde kunne besørge deres Forretninger paa behørig Maade uden Gendarmernes Tjeneste. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at det er mig bekendt, at der allerede er et Amtsraad, der har været saa fornuftigt, efter at det har faaet Gendarmere stationerede i Kredsen, at

inddrage en Politibetjentpost, og det Amtsraad, som jeg kjender nærmest, har været saa heldigt og fornuftigt at inddrage to saadanne, og hvis der endnu gaar 10 Aar hen, vil man kunne faae at se, at det kommunale Politi vil være forpundet af sig selv, medens Statspolitiet vil have indarbejdet sig saaledes, at det bliver betragtet som absolut nødvendigt og uundværligt. Saa tror jeg nok, at det ærede Folkething ikke vil være nær saa sikker paa den Indskydelse, det skulde have paa Organisationen heraf, som det vil være, hvis det optager dette Forslag til loyal Behandling og nu søger at faae Sagen ordnet paa den bedst mulige Maade, enten paa den Maade, som er foreskrevet i Lovforslaget, eller iøvrigt paa en hvilkenjomhelst Maade, man kunde blive enig med Regjeringen om for at faae Politiet forbedret og udvidet, saa at Gendarmeloven kan falde bort. Naar nu den ærede Taler erklærede det for ganske umuligt for Folkethingets Flertal at befatte sig med dette Lovforslag, havde han bl. A. den Grund, at hvis man vedtog det, vilde Gendarmene forsvinde. Naa, dertil kan jeg sige, at den Ulykke ikke var saa stor efter Alt, hvad man har hørt om den Kjærlighed, man her nærer til Gendarmene. Men jeg kan forstaa, at man har konstitutionelle Betænkeligheder, idet man saa ikke vilde komme Gendarmeloven til Livs, hvilket jeg nu mener, at man alligevel vilde kunne. Naar man ikke vil have et Statspoliti, siger det ærede Medlem, bliver Resultatet det, at Gendarmersituationen bliver staaende. Det er imidlertid ikke Tilfældet, thi den Mulighed er jo aldeles ikke udelukket, at man kan skabe en anden Ordning for Politiet, som vel i selve sine Grundtræk er kommunal, men som dog kan føre til en Afsløsning af Gendarmene. Jeg mener altsaa ikke, at denne Mulighed er udelukket, men naar man her slet ikke vil befatte sig med denne Sag, er enhver Mulighed for en heldig Løsning jo udelukket. For saa vidt det ærede Medlem yttrede, at Ansvarer for, at Gendarmeloven ikke var kommen her ind, udelukkende maatte lægges paa Regjeringen, tror jeg at den ærede Taler tager fejl. Jeg kan ikke godt tænke mig, at det Landsthing, som nu i flere Aar har behandlet Gendarmeloven, ikke skulde have dannet sig en selvstændig Mening om denne Sag. Jeg mener, at enten ligger Gendarmeloven i Landsthinget, fordi man ikke er færdig med sine Overveielser, hvilket jeg for forøvrigt ikke tror, idet jeg antager, at disse Overveielser passende kunne være endte, eller, hvad jeg er mere tilbøjelig til at tro, det ligger der, fordi Landsthinget netop har en meget stærk